



JAKUB

6

ZPRAVODAJ PŘÍBRAMSKÉ FARNOSTI SV. JAKUBA

nákl. na tištěné číslo 7 Kč

AQ



XXIV. ročník, 26. 6. 2016

Slovo úvodem

Milí přátelé, tímto Jakubem uzavíráme další školní rok. Bohu díky za něj. Čeká nás období prázdnin a dovolených - pro nás všechny je to jistě radostný čas.

Probírat, co všechno se v Jakubovi dočtete, by bylo nadlouho. Proto Vám jen popřeji radostné čtení a dostatek volna pro obnovu sil duše i těla.

Dvorní sazeč Vojta má volno, proto se dnes budeme muset spokojit s tímto formátem zpravodaje.

JS

VÍTE TO?

- › **Stále se hledá** odpovědná osoba, **muž či žena**, která by měla od září chuť věnovat po určitou dobu část svého času koordinaci tvorby farního zpravodaje Jakub. Více informací u Josefa S. (viz mail uvedený v záhlaví).
- › 07.08.2016 přijme při mši sv. v 10:00 hod **křest** Damián Stejkoza, nar. 12.06.2016.
- › Další **rytmická mše sv.** se koná **04.09.2016** od 10:00 hod.
- › **Příjmy** farnosti za měsíc **květen 2016 činily Kč 9.550,-. Výdaje** za tentýž měsíc činily **Kč 12.570,-** (plyn 7.450,-; elektřina 1.620,-; pneumatiky 1.500,-; oprava svatostánku 2.000,-); výdaje převyšovaly příjmy o Kč 3.200,-.

Svoboda křesťana (i o prázdninách)

Znáte vozy, kterým se říká trolejbusy. Člověk musí být tak trochu takovým trolejbusem. Tramvaj jede jen po kolejích - nemá žádnou svobodu. Automobil má naprostou svobodu a trolejbus má svobodu v rámci kontaktu. Nesmí ztratit kontakt, jinak přijde o veškerou energii, světlo zhasne a zastaví se.

Něco podobného se děje i s člověkem. Člověk má svobodu, ale musí si dát pozor, aby nepřerušil kontakt s Pánem Bohem, aby se nevydal na takové cesty svobody, které ho učiní na Bohu nezávislým. Když je kořen rostliny vytržen z životodárné hloubky, usychá. Pán Ježíš řekl: „Zůstávejte ve mně“ - a pro člověka s jistou vnitřní stavbou je typické, že si uvědomuje, co to znamená. Není to pro něj jen abstrakce nebo teorie. Je to vnitřní život.

Vnitřní život člověka znamená přizpůsobovat se, doladovat se podle Ducha, který je neproniknutelný a nekonečný. A tady je problém, velký problém, ale v tom spočívá život a bez toho žádný vnitřní život není. Proto musí být v člověku jistá pružnost, jistá připravenost, poddajnost. Jinak totiž, bude-li zatvrzelý, nepodaří se mu doladit, neporozumí si se svým Průvodcem.

Pamatujte si, že v každém z vás je ohromný poklad a jedině spolupráce s Bohem nedovolí, abyste ten poklad promrhali.

Milosrdenství k sobě samému (Anselm Grün)

Zacházet se sebou dobře odpovídá tomu, co Bible popisuje jako milosrdenství. Bible mluví o Božím milosrdenství vůči nám, jak nám to bylo novým způsobem zjeveno v Ježíši Kristu. Ježíš je "tvář Božího milosrdenství". On nám Boží milosrdenství nejen zvěstoval, nýbrž nám dával i příklad. Stále znovu lidem prokazoval milosrdenství a vyzýval učedníky: „Budte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36). Tím je míněno především naše milosrdné chování k sobě navzájem. Milosrdenství zde znamená především lásku k nepřítelům. Je v něm však zahrnuta i láska k sobě samým. Máme se chovat milosrdně i k nepřítelům v nás samých. Nemáme je nenávidět, nýbrž k nim být dobrotiví. Neboť i Bůh „je dobrý k nevděčným i zlým“ (Lk 6,35).

Dvakrát zdůvodňuje Ježíš u Matouše své počínání místem z proroka Ozeáše: „Milosrdenství chci, ne oběť“ (Mt 9,13 a 12,7 refs. Oz 6,6). V této větě můžeme spatřit i program milosrdného chování k sobě samým. Ježíš nechce oběť. Nechce, abychom sami sebe obětovali na oltář povinnosti nebo abychom sami sebe ničili proto, aby v nás Bůh měl zalíbení. A nemáme se ani obětovat, abychom si kupovali náklonnost lidí. Oběť, to je násilné zacházení se sebou, ničení sebe, abychom udobřili nějaké bohy, jak to bylo zvykem ve starém Řecku. Nemusíme udobřovat bohy závidisti a žárlivosti, kteří v nás vládnou. Bůh nám ukázal své za líbení v Ježíši Kristu. Nemusíme si vykupovat jeho milost tím, že se obětujeme, že sami sebe ničíme.

První citát (Mt 9,13) ospravedlňuje, že Ježíš povolal celníka Matouše a že stoloval s celníky a hříšníky. Ježíš jedná s celníky milosrdně. Volá je, aby ho následovali. Očekává od nich, že jeho po-

selství budou rozumět lépe než spravedliví. Milosrdenství vůči sobě pak podle tohoto místa znamená, že s hříšníkem, který je v nás, zasedneme k jídlu, že jej pozveme, aby seděl u stolu našeho srdce, že se usmíříme s celníkem a hříšníkem v sobě. Hříšník v nás lépe než spravedlivý pochopí, čeho je schopna Boží láska. Hříšník v nás zahanbí spravedlivého v nás a dá polovinu svého majetku chudým (srov. Lk 19,8).

Na druhém místě (Mt 12,7) se Ježíš zastává jednání svých učedníků, kteří o sabatu tiší svůj hlad trháním klasů. Podle farizeů je to zakázáno. Zákon o sabatu je jim důležitější než zahnání hladu. Ježíš proti tomu klade milosrdenství. Máme být sami vůči sobě milosrdní, nejsme nuceni, abychom se vnitřně zotročovali zákony, které jsou veskrze rozumné, ale v konkrétním případě znamenají nevhodnou tvrdost. Poznávat Boží dobrotu v darech je pro Ježíše důležitější než dodržovat zákon o sabatu. Ježíši tedy nejde o to, abychom byli k sobě přísní a dodržovali s úzkostlivou přesností všechny předpisy, nýbrž abychom byli k sobě dobří, abychom ve svobodě Božích dětí mohli vděčně užívat darů, které nám Bůh dává. Jsme lidé, které Bůh miluje. Nemáme sami sebe zatracovat, přestoupíme-li svá vlastní měřítká. Ježíš říká farizeům: „Kdybyste věděli, co znamená 'milosrdenství chci, a ne oběť', neodsuzovali byste nevinné“ (Mt 12,7). (...)

Jakou může mít podobu milosrdenství vůči sobě, ukazuje pohled na rozličné významy slova „milosrdenství“ v Bibli. V Bibli jsou čtyři různé výrazy pro milosrdenství. Ve Starém zákoně je vyjadřuje slovo rahamin, „instinktivní přilnutí jedné bytosti ke druhé. Toto cítění tkví podle Semitů v mateřském lůně (re-hem)“. Označuje něžnou mateřskou lásku. Tak milosrdný je k nám Bůh. Jeho milosrdenství znovu a znovu vítězí nad jeho hněvem. Být milosrdný sám k sobě, to by podle tohoto slova znamenalo, že nosím sám sebe v mateřském

lůně, že svému vnitřnímu dítěti poskytnu útočiště, ve kterém může vyrůst. Chovám se sám k sobě mateřsky. Nezuřím sám na sebe. Nekladu na sebe požadavky, nýbrž důvěřuji, že mé vnitřní dítě může dozrát v mém mateřském lůně a v lůně Božím a stát se tím, čím má podle Božího plánu být. Milosrdenství znamená, že se setkám s vlídností a dobrotou, s Boží láskou ve vnitřním prostoru, který je ve mně. Tam, kde ve mně přebývá Bůh se svým milosrdenstvím, tam se mohou uzdravit výčitky, a obvinění, která vznáším proti sobě, pozbývají své moci. Tam jsem opravdu doma, tam smím být tím, kým jsem.

Druhý pojem zní v hebrejštině hesed a do řečtiny se obvykle překládá slovem eleos. Hesed znamená také milost a věrnost. Eleos je „vědomá a chtěná dobrota; ano, je to něco, co odpovídá vnitřní závaznosti, věrnosti vůči sobě“. Znamená to „afekt dojetí, které se někoho zmocní při pohledu na zlo, které někoho jiného (nezaviněně) postihlo“. Ve Starém zákoně může eleos znamenat milost Boží, milosrdné Boží jednání s námi. Boží odpouštějící lásku k nám. Boží milosrdenství vždycky znovu vítězí nad Božím hněvem. Ve svém milosrdenství odpouští Bůh lidem jejich vinu. V Novém zákoně znamená eleos „Bohem žádané chování člověka k člověku“. Je to „dobrota, k níž je v pospolitosti jeden druhému zavázán“. Jsme-li sami k sobě milosrdní ve smyslu eleos, znamená to, že se k sobě chováme dobře, mírně a laskavě, že stojíme při sobě, jsme sami sobě věrní a neřídíme se podle druhých. Eleos často znamená také smilování a odpuštění. Mám sám sobě odpustit. Mám přestat sám sebe odsuzovat. Mám stát i za svou vinou a zacházet s ní milosrdně.

Třetí výraz pro milosrdenství splagnizomai pochází ze splagchnon, nitro. Nitro označuje u člověka to místo, kde leží zranitelné city. V Novém zákoně se toho slova užívá jen u synoptiků, a to

vždycky jen o Ježíši. Charakterizuje božskou povahu jeho jednání. Pouze v podobenstvích se používá splagnizomai také pro lidské počínání. Ale nakonec se tu v chování lidí vždycky popisuje milosrdenství Boží. V podobenství o milosrdném otci (Lk 15.20) je proti otcovu smilování postaven hněv staršího bratra. Jsou to výrazy silného lidského citu. Bůh se celým srdcem smilovává nad člověkem, který pochybil. Když synoptikové tímto slovem popisují Ježíšovo chování, pak vždycky běží „o Ježíšovu mesiášskou charakteristiku“. Ježíš jako Mesiáš ukazuje svým jednáním Boží milosrdenství. Má soucit s lidmi stejně jako nebeský Otec. Otvírá se jim a nechává je vstoupit tam, kde leží jeho zranitelné city. Co se týče našeho jednání, dovolává se splagnizomai našeho soucitu. Jednám se sebou milosrdně, když mám se sebou soucit, když cítím urážky a křivdy, když mám soucit se zraněným dítětem v sobě, když se mu otvírá. Nedívám se na své rány objektivizujícím pohledem, který chce všechno prozkoumat, nýbrž vidím všechno, co je ve mně, soucitným pohledem srdce. Nezuřím kvůli sobě, kvůli svým chybám a slabostem, nýbrž cítím s nimi, věnuji jim svou pozornost. Smějí existovat. Pod tímto laskavým pohledem se mohou proměnit. Splagnizomai míní také, že jsem spojen s oním místem v sobě, kde leží mé zranitelné city, že jsem ochoten své rány připustit. Tam, kde leží mé zranitelné city, tam jsem také docela blízko Božímu milosrdenství. Tam více než svým rozumem vytuším, co je něžná Boží láska k nám.

Čtvrtý pojem pro milosrdenství je oiktirmos. Toto slovo vyjadřuje soucit, soucit jako bolestné dojetí a jako smilování ochotné k pomoci. Ve Flp 2,1 a Kol 3,12 se používají splagchna a oiktirmos současně a společně znamenají „srdečnou účast“. Lukáš používá ve své řeči na rovině toto slovo: „Budte milosrdní (oiktirmon), jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,36). Máme tedy se sebou cítit.

Nemáme tvrdě řídit proti nepřátelům v sobě, nýbrž máme s nimi cítit. Jsme-li zklamáni svými chybami a slabostmi, máme mít soucit se sebou samými. Tento soucit vůči nám samým, kteří se zmítáme mezi dobrem a zlem a kteří zase znovu pochybíme, nás připodobňuje Bohu. Srdci Božímu nás nepřibližuje naše bezúhonnost, nýbrž naše soucítění se sebou, s našimi slabostmi a s lidmi kolem nás. Ve velkorysém smilování pocítujeme něco z bytosti milujícího a milosrdného Boha.

Oba dva poslední pojmy se nejvíce blíží slovu „milosrdenství“. To znamená mít pochopení, lásku pro to, co je ubohé, osiřelé, osamělé, politováníhodné, nešťastné. Být k sobě milosrdný proto znamená neuzavírat srdce před tím, co je ve mně nešťastného a osamělého, před ubožákem ve mně, před nešťastníkem a trosečníkem v mém nitru, před pocity opuštěnosti a osamělosti. Nezávírám své srdce před tím, co je ve mně hodné politování, před tím, co bych nejraději přehlédl a potlačil. V každém z nás vyvstávají takové pocity opuštěnosti a až příliš rádi je potlačujeme. Jsou nám příliš nepříjemné. Ale pak se naše osamělost a opuštěnost, naše bída a náš strach nemohou proměnit, pak stále prcháme před temnými tušeními a pocity. Když se chováme srdečně k ubohému a slabému v sobě, může se právě to ubohé ve mně stát zdrojem požehnání. Může mě to otevřít tajemství Boží lásky, která se mnou cítí a má pro mne pochopení.

*Anselma Grün „Buď dobrý sám k sobě“
(KNA) zpracovala LK*

Dva vlci v nás

Jednou vyprávěl starý indián svému vnukovi o velké bitvě, která probíhá v nitru každého člověka. Řekl mu: „Chlapče, ta bitva v každém z nás je bitvou mezi dvěma vlky.

Jeden je zlý. Je to vztek, žárlivost, závist, smutek, sobectví, namyšlenost,

hrubost, nenávisť, sebestřednost a falešnost. Ten druhý je dobrý. Je to láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, naděje, empatie, štědrost, věrnost, soucit, důvěra a víra.“

Vnuk o tom chvíli přemýšlel a potom se zeptal: „A který vlk vyhraje?“ Starý indián odpověděl: „Ten, kterého pravidelně dennodenně krmíš...“

*José Carlos Bermejo, Vlčdné příběhy,
KNA, Jarka P**

KULTURNÍ REVUE

V červnovém čísle Jakuba bych ráda inspirovala dvěma knihami, které jsou svědectvím rodin s dítětem s postižením. Jsou plné bolestivé pravdy, ale i radosti ze života s dětmi, o které je péče náročná, ale někdy mimořádně odměněna vděčností a dětskou radostí i láskou. Třeba v nich najdete něco inspirativního nebo pro vás budou hezkým vhledem do tohoto „trochu jiného“ světa.

Naia se smí narodit (Mitchell Zuckoff)

Příběh americké rodiny, která se musí vyrovnat se skutečností, že jejich dlouho očekávané dítě se narodí s Downovým syndromem. Původně série reportáží sleduje osudy americké rodiny Fairchildových. Štěstí budoucí maminky ale netrvá dlouho, pomocí prenatální diagnostiky jsou zjištěny jak genetické problémy s chromozomy, tak problémy miminka se srdíčkem.

Autor opravdově a bez obalu popisuje jednak nutná vyšetření, která čekají každou budoucí maminku, jejíž těhotenství provází riziko vrozené vady dítěte, jednak myšlenkové pochody a obavy, které prožívají nastávající rodiče v celém období těhotenství. Miminko se nakonec narodit smí, jak napovídá titul, jeho cesta po světě je ale provázena zdravotními problémy od samého počátku. Autor se loučí s malou Naiou v

momentě, kdy jsou jí tři roky, kdy chodí, počítá, hraje hry, mluví ve větách a má malého bratříčka, o kterého se v rámci svých možností stará. Rodiče pak opouští v momentě, kdy si již vůbec nepřipouštějí variantu, že by se Naia vůbec nemusela narodit, a kdy si jsou vědomi svého správného rozhodnutí, učiněného před mnoha měsíci.

Příjemně čtivá kniha plná na jedné straně smutku, obav a nejistot, na straně druhé lásky a naděje v budoucnost je určena především rodičům postižených dětí. Nicméně každý jiný rodič při jejím čtení pochopí, jak malicherné jsou některé jejich strasti se zdravými potomky.

Stačí být jedinou notou k oslavě Boží (Jitka Čechová)

Kniha je svědectvím o neústupné odvaze v mezní situaci. Příběh dívky s neobvyklým typem závažného zdravotního postižení vypravuje jeho maminka. Nezastírá přitom náročnost mnoha situací, ale současně se nevzdává naděje a neslevuje z nároků udělat v dané situaci to nejlepší možné. Chronologicky strukturované vyprávění příhod v domácím prostředí, v nemocnicích, u terapeutů a ve školce dává porozumět překážkám i skutečně užitečným zdrojům jejich zvládnutí. Maminčina vytrvalost je v průběhu času také odměňována.

V okamžiku, kdy její dcera Anežka aktivně vstupuje do děje, získává příběh další rovinu - Anežčin specifický smysl pro humor proměňuje vyznění textu, stejně jako přítomnost proměňovala celou rodinu. Příběh se tak stává poutavou výpovědí o hodnotě života člověka s postižením, o nesnadném zápase, jaký přináší jeho přijetí v rodině, ale také o tom, jak jeho přítomnost obohacuje ty, kteří se tento zápas rozhodli podstoupit. Nese poselství o nezištném nasazení pro druhého a o trpělivém hledání cesty života navzdory drtivému tlaku okolí. I ten, kdo nemá podobnou

bolestnou zkušenost, se může z Anežčiny příběhu dovědět, jak je v dnešním uspěchaném světě důležité hájit cenu zdánlivě bezvýznamného života.

KM

Slohová práce žáka ZŠ na téma: Moji rodiče

Rodiče se dělí na dvě části: matku a otce.

Matka se ještě rozděluje na ženu v domácnosti a v zaměstnání. Doma se potom ještě skládá z manželky, matky, kuchařky, uklízečky, pradleny, zásobovačky, účetní, vychovatelky... Ostatní si nepamatuji, ale máma toho umí vyjmenovat víc, jako např. služka, otrok a jiné.

Matka se vyznačuje tím, že se zázračně nachází na více místech najednou, umí v jedné chvíli myslet na sto věcí, přičemž deset věcí dělá současně. Vidím na vlastní oči, jak po návratu z práce dá vařit vodu na sporák, zatímco zadělá na buchty. Přitom jí běží pračka, do které chodí vyměňovat prádlo, mně vymýšlí věty oznamovací, tázací a rozkazovací a naši Olinku zkouší z velké násobilky. Že potom přebalí malého Karlíka a udělá mu sunar s krupicí, si ani nevšimnu. Dvě oči mi na to nestačí. Když potom zasedneme k večeři, všechno je připravené na stole, já mám na teplákách zašité nové díry, Olinka má umyté vlasy a prádlo visí na balkoně. Potají si mámu prohlížím. Máma má opravdu jen dvě ruce, a přece, když přijde domů z práce, má v jedné velkou a malou kabelku, v druhé dvě sítovky s nákupem a v třetí... ne, vždyť jsem už povídal, že má jen dvě ruce, ale nese i Karlíka ve fusaku.

Otec se neskládá ani nerozděluje. Nachází se v zaměstnání a doma, ale doma ho najdete málokdy. Kromě snídání a večeření, když sedí u stolu, vyskytuje se obyčejně v křesle nebo na gauči a bývá zakrytý novinami. Zanechává po sobě vždy totožné stopy: rozevřené a

převrácené noviny a cigaretový popel, někdy i v popelníku. Na rozdíl od mámy, i když má taky dvě ruce, přichází domů s rukama prázdnýma. Jestli umí násobilku, nevím, ale psát asi neumí, protože mi ještě žakovskou knížku nikdy nepodepsal. A ani není prozkoumané, proč patří do skupiny rodičů, když na rodičovské sdružení vůbec nechodí.

Pan učitel povídal, abychom se při psaní tohoto úkolu zamysleli nad prací svých rodičů. Ve škole přidělují žáka, který řádně nepracuje a neučí se, dobrému a snaživému žákovi, aby se od něj něco naučil. Tak si myslím, že při svatbě přidělují muže ženám, aby je ženy něčemu dobrému naučily a měly na ně dobrý vliv. Mojí mámě se to zatím bohužel nepodařilo.

*dle internetu pro zasmání zpracovala
JP**

ZE ŽIVOTA FARNOSTI A CÍRKVE

Narodil se člověk

Po zvolení papeže ohlašuje pověřený kardinál: „Gaudium magnum“, tj. „Veliká radost“, protože máme nového papeže. Použijí toto zvolání „Gaudium magnum“ - „narodil se člověk“. V naší farní rodině se narodil člověk Damián, a to v rodině Josefa a Aničky Stejkozyvých.

Narodil se člověk - a to je velký zázrak. Jistě. Každý den se rodí na světě kolem tří set tisíc lidí - Hospodin není troškař. A to je velký zázrak. Když máme toho narozeného člověka ve svém středu, je možné si velikost toho zázraku více uvědomit.

Zanedlouho bude zrozen k věčnému životu s Kristem - to je „superzázrak“. Bude to „křesťan Damián Stejkoza“. Víte, co to znamená? Víme, ale nepochopíme. Takto jsme se narodili všichni - každý z nás. Někdo už před mnohými lety, je nám 70, 80, 90, 95... a třeba i

více let. Je to menší zázrak?! Ale kdepak, vůbec ne. Někdo odejde v plné síle; ale vždy bychom měli chápat život každého člověka jako Boží zázrak. Starý člověk už pozbyl té dětské svěžesti a estetické hodnoty už na něm viditelně nelze obdivovat - ale je to stále člověk - Boží zázrak.

Nedávno jsem dostal fotografii z ročníkového srazu z osmé třídy (tehdy poslední na ZŠ) po 58 letech. Samí „dědkové a báby“. Léta přibývají. Vy jste přece dostali „Boží dar“. Někdy třeba náročnější, ale když budeme Bohu za tento dar vytrvale děkovat, uvidíte, jak se vám bude tento dar líbit!

Děkujeme Ti, dobrý Bože, za malého Damiána, za tento zázrak. Děkujeme Ti, za každý zázrak stvoření, děkujeme ti za každé narození! „Gaudium magnum“ za každého z nás.

Dej, abychom vytvářeli Tvůj nepokažený obraz...

JK

A co děti?

Milí farníci, co říkáte péči o děti, předškolní a školní mládež u sv. Jakuba St.? Dětské mše svaté jsme, bohužel, zabalili. Některé aktivní rodiny se odstěhovaly, jiným děti odrostly... Návštěvnost je nahodilá, komunikace žádná. Škoda.

Ale ještě mnohem důležitější je výuka náboženství. V této farnosti už není žádný laický katecheta nebo katecheta. Díky kněžím a dvěma věřícím ze Sv. Hory, ale fakt, že od Jakuba není nikdo, kdo by předával aspoň ty základní náboženské vědomosti, je hluboce zarmucující. (Farníkem není dnes ten, kdo žije v územním okruhu farnosti, ale kdo se zúčastňuje bohoslužeb převážně v té které farnosti.)

Arcibiskup diecéze kardinál Duka vybízí všechny, kdo mají potřebné předpoklady a osobní dispozice, aby se přihlásili a zúčastnili dvouletého katechetického kurzu, vždy v sobotu jednou za dva

týdny, s minimálně 75% účastí. Další na vývěskách kostela. Víím, že máte dost svých povinností a starostí; ale jde přece o „naše“ děti! Cestovné by farnost každému účastníku hradila v plné výši.

Vás všechny, pro koho to nepadá v úvahu, prosím, modlete se za to, aby se někdo nebo někteří, našli. Tedy, aby nám to „došlo“. Je to ta úplně nejdůležitější záležitost v této farnosti!

Bůh nám pomáhej!

JK

Letošní poslední hodina náboženství

14.06.2016 jsme jako 5. a 6. třída byli pozváni na zahradu paní Fortelkové na závěrečnou hodinu náboženství. Tato hodina byla jedna z nejkrásnějších. Čekalo nás plno jídla a pití a skákání na trampolíně a hraní ping-pongu. Po občerstvení jsme dostali vysvědčení. Páter David při rozdávání vysvědčení řekl každému pár povzbudivých slov. Poté jsme se na památku vyfotili. Pro některé děti přijeli rodiče a my, co jsme zůstali, jsme si opékali buřty. Páter David nám vyprávěl své zážitky a my jemu ty svoje. Protože se nikomu nechtělo domů, tak jsme se rozloučili až po deváté hodině.

Chtěla bych poděkovat paní Fortelkové a paní Hrubantové za skvělý nápad.

Závěrem bych chtěla poprosit, aby nám páter David zůstal i v 7. třídě. Není to prosba jen moje, ale celé naší party. Prosím pátery Krinka a Sokolského, aby si vzpomněli na tento článek při rozdělování dětí a vyslyšeli naši prosbu.

Kája Vaňousová

Můj den s novom. Vithovými

04.06.2016 se mi splnil sen. I když je mi 12 let, nikdy jsem nebyla na svatbě. Splnil mi ho až Štěpán Vitha pozváním na svatbu do kostela na Slivici. Maminka nám sehnala odvoz s Chourovými.

Můj zážitek byl umocněn tím, že jsem viděla našeho faráře na náboženství, který tyto oddával. Zážitek ze svatby byl tak velký, že jsem měla slzy v očích. Když jsem se rozhlédla okolo sebe, nebyla jsem jediná, která byla takto dojata.

Na hostině v Šachtě jsem lépe poznala i nevěstu Lucku. Také jsme mohli tančit a poslouchat harmonikáře. Ale nejvíce se mi líbila jejich prezentace fotek.

Novomanželům přeji hodně klidných společných let a hodně trpělivosti při výchově jejich dětí.

Kája Vaňousová

Úřad pro obranu rodiny a života

Dne 17.06.2016 informoval papež František během setkání s členy Papežské rady pro laiky o vzniku nového úřadu Římské kurie, který se bude soustředit zejména na rodinu a obranu života.

Plánovaný úřad vznikne spojením Papežské rady pro laiky s Papežskou radou pro rodinu a s Papežskou akademií „Pro Vita“. K avizované změně dojde v září. Dále papež poukázal na úkoly, které stojí před věřícími laiky: (...) „Být aktivní se zkušeností s osobním a milosrdným setkáním s láskou Ježíše Krista, nebát se riskovat a umět jít vpřed. Církve potřebuje jak mladé lidi, kteří potřebují sny starších, tak ty starší, kteří mají schopnost snít své sny. Všichni by pak měli vynaložit své síly na nové apoštolské vize.“

podle RadioVaticana.cz zpracoval Petr Janoušek

NEJEN PRO DĚTI

Don Bosco – kněz pro mladé

Don Bosco byl správný kamarád. Nezkazil žádnou legraci. Rád trávil čas s dětmi a mladými lidmi při sportovních aktivitách. Protože mnohé z Vás, děti, čekají prázdniny, třeba se o něm, saleziánovi, který svůj život zasvětil právě Vám, dozvíte něco navíc.

*převzato z DKC
Brno, AS*

Svátek Dona Boska slavíme 31. ledna. Když správně doplníš chybějící slova v textu slovy z nápovědy, dozvíš se, kdo tento světec byl.

Křestní jméno Dona Boska je Narodil se a žil v století v dnešní Stal se Když působil v Turíně, všiml si chudých chlapců a sirotků. Zanedlouho shromáždil kolem sebe mnoho , kteří neměli kam jít. Don Bosko se postaral o jejich bydlení, práci a školu. Spolu s nimi se modlil a hrál si. Stal se zakladatelem kongregace , kteří se i v dnešní době věnují mládeži. Jak se říká místu, kde se Don Bosko s mladými scházel? To ti řekne tajenka, když správně doplníš chybějící písmena.

S	P		R	T					
V	Í		A						
	R		D	O	S	T			
P	Ř	Á		E	L	S	T	V	Í
		M		D	L	I	T	B	A
T	V	O		I	V	O	S	T	

NÁPOVĚDA:

mladých lidí
salesiánů
Itálii
19.
Jan
knězem

